ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΡΕΘΥΜΝΗΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1930

ΕΤΟΣ 8. ΑΡΙΘΜΟΣ 378 | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ | ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 10

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΚΟΜΗ

Ἕνας ἀκόμη χρόνος!. Ὁ καλὸς ἅγιος καὶ φέτο, πιστὸς εἰς τὸν θρύλλον ποὺ τόν περιβάλλει καθὼς τὸ ἀκτινωτὸν τῆς δημοσίας πίστεως, ἐπαναλαμβάνει, τὸ ἕνα, τὸ ἐτήσιον, τὸ αἰώνιον ταξίδι τῆς ἐλπιδοφόρου ἀνανεώσεως τῆς ζωῆς.

Εἰς τοὺς μικροὺς, τοὺς ἀνικάνους ἀκόμη νὰ δώσουν τὴν καθημερινὴν, τὴν ἀέναον μάχην πρὸς τὴν ζωὴν, φέρει τὸ χαμόγελο τῆς ἱκανοποιήσεως μὲ τὴν μέθοδον τοῦ πρωτοχρονιάτικου μποναμᾶ. Εἰ; τοὺς μεγάλους, τοὺς μαχητάς φέρει τὴν ἐλπίδα, τοποθετημένην πίσω ἀπὸ τὰ 365 μικρὰ φυλλάκια τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ὁ λαοφιλὴς Ἅγιος χάρις εἰς τὴν ἄμετρην καλωσύνην του, ἐκηρύχθη ὁ ἀφέτης τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς, τοποθετηθεὶς εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ὡς ὁ Μάϊος ἐτοποθετήθη εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀνοίξεως. Εἶναι ὁ μόνος Ἅγιος ποῦ δὲν λατρεύεται ἐπ' ἐκκλησίαις καὶ ὅμως κρατεῖ πλεῖστον μέρος τῆς Ἀνθρωπότητος εἰς μίαν ἀγωνιώδη ὁλονυκτίαν, γύρω ἀπὸ τὴν φθοροποιὸν ἐλπίδα τοῦ κέρδους. Ἀλλὰ παρερχομένου τοῦ θορύβου τῶν πρώτων ἐντυπώσεων, ὁ ἄνθρωπος ἀποβάλλει τὸν ἑορταστικὸν μανδύαν καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν ἄχαριν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἡ ἐλπὶς τῆς βελτιώσεως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀποφυλλίζεται κάτω ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητην πνοὴν τοῦ χρόνου. Ὁ δύσκολος δρόμος τῆς ζωῆς ἀναβαίνεται μετὰ πολλοῦ κόπου, ἀπὸ τὸν ἀσθμαίνοντα ἀναβάτην. Καὶ εἰς τὸν θλιβερὸν αὐτὸν ἀνήφορον, δὲν εἶνε μόνον ὁ ἐκ τοῦ δρόμου κάματος. Ἀλλὰ καί ὁ ἐκ τῶν ἐτῶν. Καὶ ἡ προσθήκη ἑνὸς ἔτους, εἰς τὴν κυρτωμένην ράχην τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶνε μόνον ἕνα βῆμα πρὸς τὸ φυσικὸν τὸ ἀναπόφευκτον τέρμα. Εἶνε μία ἐπιπόνησις τοῦ ἀνθρώπου ἥτις τοῦ μειοῖ τὴν μαχητικότητα ποῦ εἶναι ἴσως τὸ μοναδικὸν ὅπλον τῶν ἀνισχύρων κατὰ τῆς παντοδυναμίας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ χρόνου.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

ΟΠΩΣ ΚΥΛΑΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΗΖΩΗ

Ἔπειτ' ἀπ' τὸ ἡλιόγερμα πυκνὸ τὸ σκοτάδι ξετυλίγονταν ἐνῷ σᾶν τοὺς συλλογισμοὺς ἡ σταλαγματιές τῆς βροχῆς ὠχρὲς πέφτουν πάνω στὴ γὴ ἀπ' τὰ οὐράνια ποῦ σ' αὐτὰ εἶναι ζωγραφισμένος μὲ τῆς γκρίζες καὶ θαμποκίτρινες κηλίδες του ὁ χειμῶνας. Ὅλα, ἔρημα καὶ γυμνωμένα.

Φυσάει ἀγέρας μὰ δὲ διώχνει τὰ σύνεφα, σωριάζει ἄλλα καὶ ἄλλα καὶ ἡ σκέψεις βαρειές καὶ αὐτὲς γιὰ τὴν παγερὴ ζωὴ γύρω μένουν σᾶν τῆς πένθιμες νυχτερίδες μὲ τὰ σκιαγμένα φτερουγιάσματα πλάϊ στὰ χαλάσματα, ἐκεῖ ὅπου ἀνθοῦσαν πρώτα ρόδα.

Καὶ τὸ σκοτάδι πυκνώνει πλειότερο....ἡ νύχτα προχωρεῖ πνίγοντας μέσ' τῆς ὁλόμαυρες τρομαχτικὲς ἀγκάλες της κάθετι.

Φαντάσματα ταπεινὰ μὲ σαρκαστικὰ γέλια μέθης πλανιένται στὸ πισσομένο σκοτάδι καὶ ὁλόρθοι γυρνᾶν οἱ σύντροφοι τοῦ Κάϊ. Σατανικὰ πνεύματα Μεφιστόφελε διαβαίνουν ἄφοβα τὸ βασίλειο τῆς νύχτας σκορπῶντας γύρω τὸ βάρος τῆς ἀπάτης τῆς ψευτιᾶς τὴ φρίκη τῆς εἰρωνίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος.

Τίγρεις, ὕαινες καὶ ὅλα τὰ χαμηλόσερτα ἑρπετὰ τοῦ φθόνου γυρεύουν νὰ συντρίψουν νὰ σπαράξουν τοὺς ἀνίκανους στὸ κακὸ μ' ἕνα θανατερὸ ἀγκάλιασμα.

Καὶ ἀκούγονται θρῆνοι ἀπελπισμένων ποῦ σμίγουν μὲ τὸ κλάψιμο τῆς βροχῆς καὶ μὲ τοὺς στεναγμοὺς ψυχῶν ποῦ πονοῦνε.

Ὁ χρόνος ἀργὰ κυλάει τὸ βαθὺ καὶ ἄγνωρο του ρέμμα μεσ' τὴ νύχτα καὶ μόνο ἡ σιωπὴ τοὐρανοῦ ποῦ σ' αὐτὴ εἶναι χαραγμένες ἡ πλειὸ βαθειὲς σκέψεις μιλεῖ κάποτε πλειὸ ζωντανὰ γιὰ ὅ,τι στὴ γῆ βλέπει.

Ἀχνὴ φεγγοβολιὰ μέσα στὸ πισομένο τὸ σκοτάδι ξεχωρίζει σᾶν κάποια ὁλόλευκη συννεφένια ὀπτασία σέργοντας σκυφτὰ τῆς ἀλλυσίδες μιᾶς ἀναγκαστικῆς θυσίας ἀργοδιαβαίνοντας βουβὰ μ' ὁλόθολη ματιὰ μέσα στὸν ὁλοσκότεινο ἀγκαθένιο δρόμο. Προχωρεῖ μὲ τὸ βλέμμα στραμμένο πάνω στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ ἀπ' ὅπου γλυκὸ καὶ ἀνέσπερο τὸ φῶς μιᾶς καινοὐργιας μέρας θὰ φωτίσῃ ὅλη τὴν πλάσι.... Ἀφουγκράζεται.... καὶ ἀπ' τὸ ἀπόμακρο βάθος ὁ ἀχὸς μιᾶς καμπάνας ἀκούγεται μόλις καὶ γλυκόηχες τοῦφες ξετυλίγονται ἀνάρια καὶ ἀπλώνουνται μέσα στὴ νύχτα σᾶν νὰ διαλαλοῦνε τὸ γλυκοχάραγμα.

Θενᾶναι τὸ ξημέρωμα ποῦ φτάνει μὲ τὰ ὠχροῤῥόδινα τριαντάφυλλα ποῦ σκορπιοῦνται στὴν πλάσι.

Ἀργὰ ἀργὰ σᾶ μὲ κόπο ξεδιαλύνουν τὰ σκοτάδια. Ἡ νύχτα φεύγει γιὰ τοὺς πολλοὺς κάνοντας τὸ πο στὴν αὐγὴ μὲ τὶς πρῶτες ὠχρὲς ἀχτίδες τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας, μὰ γιὰ τοὺς λίγους ἡ νύχτα δὲν τελειώνει ἀκόμα γιατὶ ἀκόμα δὲν ἔφταξε ἡ ἡλιοχαρὰ τῆς παρηγοριᾶς καὶ τὸ θεῖο φῶς τῆς ἐλπίδας ποῦ θὰ τοὺς φωτίσῃ σὲ μιὰ αὐγὴ εὐτυχίας καὶ ἀνασασμοῦ. . . . . Τὸ 1930 ὁλόδροσο σκορπίζει χαμόγελα μὲ τὸ γλυκοχάραγμα.

31. 12. 929. ΣΕΙΡΙΟΣ.

—o—

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΑΡΓΟΣΧΟΛΙΕΣ

ΤΩ ΚΑΙΡΩ ΕΚΕΙΝΩ

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος σήκωσε τὸ χαμηλωμένον μοῦτρό του, ἀνέπαφον ἀπὸ τὸ ἀλέτρι τοῦ χρόνου, ἐστήριξε καὶ τὰ δυὸ του χέρια εἰς τὴν βακτηρίαν καὶ τὸν προσέβλεψεν ἀτενῶς.

—Φίλε μου, μὲ συγχωρεῖς ἀλλὰ μοῦ εἶσαι ἄγνωστος.

—Πῆτε καλύτερα ἀγνῶριστος, σεβαστὲ μου φίλε, καὶ κυριολεκτεῖτε. Καὶ ὁ καταστὰς «ἀγνώριστος» ἐβοήθησε τὴν χαλαρὰν μνήμην τοῦ Ἁγίου ποῦ ἐπὶ τέλους τὸν ἔφερε εἰς τὸ φωτεινὸν διάστημα τῶν σημερινῶν παραστάσεων.

—Α! εἶσαι σὺ εὐλογημένενε μου!.. θὰ μὲ κάμης νὰ κλάψω. Τόση μεταβολὴ!..

—Δὲν εἶναι μόνον ὁ Χρόνος, ὅσῳ καὶ ἄν νομίζεται πανδαμάτωρ Ἅγιε μου!. Εἶναι πολλαὶ τῆς ζωῆς αἱ ἐναντιότητες.

—Μὴπως μετῆλθες τέκνον μου τὸν λαδέμπορον καὶ κατεστράφης ἀπὸ τὰ σπορέλαια;

—Ὄχι φίλε μου! Διάγω, ὡς μ' ἐγνώρισες. Μεταξὺ βιβλίων καὶ ὀνειροπολήματος, καθὼς μιὰ καρδιὰ 18 ἐτῶν, ἀγήραστος κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο, αἰθεροβάμων, πλέον ἤ ὁ Πήγασος τῶν Ποιητῶν.

—Πρὸς τὶ τότε τὸ θλιβερὸν τοῦτο κατάντημα:

—Ἁγιώτατε. Κατήντησα ὡς ὁ Βέρθερος!.. Εἶμαι δι' αὐτοκτονίαν!..

—Δηλαδὴ ἐξ ἔρωτος; Θὰ μὲ ἀναγκάσης νὰ σταυροκοπηθῶ καὶ νὰ σ' ἐξορκίσω. Διότι, ἐγὼ, ἔμενα πάντοτε μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτιό ἔρως ἀπέπτη ἀπὸ τὴν γῆν, καθὼς ἄλλοτε ἡ Εὐρυδίκη ἀπὸ τὴν πυρὰν ἀγκάλην τοῦ Ἅδου.

Καὶ ὁ ἅγιος ἀφ' οὗ παρέδωσε μίαν παιδικὴν ἀμαξοστοιχίαν σ' ἕνα πισπιρίγκον, πρώιμον μηχανικὸν ποῦ τοῦ εἶχε φάει τ' αὐτιά καὶ τὸ γηρασμένον τσερβέλο, ἀνίκανον διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν τωρινῶν ἀνθρώπων, ἐξηκολούθησε.

—Ἀ! φίλε μου, εἰς τὴν ὡραίαν ἐποχὴν μας ὁ Ἔρως ὑπῆρξεν ὁ τροχὸς τῆς ζωῆς. Ἄνευ αὐτοῦ, ἡ ζωὴ ἐπαραπάτει καθὼς σήμερον οἱ μεθυσμένοι ἤ τὰ τραῖνα τῆς Πάοοερ. Ὁ δὲ Μάϊος!. Ἦτο φίλε μου ὁ αὐτοκτονίας!. Ἀνεστάτωνε τὸ κοιμισμένον ἔνστικτον τοῦ θανάτου ποῦ ὑπάρχει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ὁ πρόπαποστοῦ Σοπενάουρ τοῦ τὸ κατήντησε δευτέραν φύσιν. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ φίλη μου, ὁ ἄνθρωπος ἐτρέφετο μὲ τὸν ἔρωτα, ὡς ὁ ὄνος μὲ τό γρασίδι, ἤ αἱ σημεριναὶ σύζυγοι ἐκ τῶν θωπειῶν τῶν ἀρρένων. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ψαλμοὶ εἶναι ἀληθινὸν ἐρωτικὸν ἔπος. Πιστεύεις ποτὲ φίλε μου ὅτι τὸ Ἆσμα τῶν Ἀσμάτων ἐγράφη διὰ τὴν ἐκκλησίαν; Τὸ ἐνέπνευσεν ἡ Σουλαμίτης εἰς τὸν ἐρωτοχαρῆ Σολομῶντα, ἐν ἡμέραις ἐρωτικῆς παραφορᾶς. Σήμερον ἐν τούτοις φίλε μου ἤλλαξαν τὰ πράγματα. Ἡ καρδία ἐπίστευσε τῶν ἰατρῶν καὶ δὲν εἶναι παρὰ ἕνας μῦς ποῦ κανονίζει τὴν ζωὴν, καθὼς τὴν κίνησιν τοῦ ὡρολογίου ἡ μηχανὴ. Ὁ ἔρως διεγράφη ἀπὸ τὸ σύγχρονον Λεξικὸν. Τὸν συναντᾶς μόνον εἰς τοῦ Ἐλευθερουδάκι εἰς σύντομον ἑρμηνείαν. Ὁ ἄνθρωπος ἐλησμόνησε ὅτι εἶναι ἡ συνέπεια μιᾶς ἐρωτικῆς μίξεως. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἐστερήθη τῆς ἁγιότητος ποῦ μαζί μὲ τὴν ἐμπλοκὴν τῶν σωμάτων, συνέδεε ἄλλοτε καὶ τὰς ψυχάς. Ὁ στόμαχος ἥπλωσε καὶ κατέλαβε τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἄλλοτε οὗτος ἀκολουθῶν τὴν ἐπιταγὴν τοῦ Θεοῦ, κατεκυρίευσε τῆς Γῆς. Ὁ ἔρως ἀπέθανε φίλε μου, ἀνίκανος νὰ ζήσῃ ἐν γειτονίᾳ μὲ τὸν στόμαχον. Ἔπαθε ἀπό δηλητηρίασιν. Σὺ πῶς σώζεσαι;

Ὁ ἄνθρωπός μας προσέβλεψε τὸν Ἅγιον διαπορῶν. Καὶ ὅταν ὁ ἀπαράγραπτος αὐτὸς τύπος τοῦ παραπλανωμένου Ἰουδαίου, ἀνηρπάγη ἀπὸ μίαν παιδοθύελλαν ποῦ ἠξίου δῶρα καὶ ποῦ ὀλίγον θὰ παρέσυρε καὶ τὸν ἀπηλπισμένον τῆς ζωῆς, ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος παρηκολούθησε τόν ἀπομακρυνόμενον Ἅγιον ἄπελπις καὶ πονῶν καὶ ἔκανε τόν συλλογισμὸν ὅτι διὰ νὰ ὑψωθῇς ἐπάνω ἀπό τά ἐγκόσμια, δὲ εἶναι πάντοτε ἀνάγκη νὰ ἀναφέρεσαι εἰς τὸ καλαντάριον.

ΜΙΡ.

***

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Πόσα διενεμήθησαν.—Τὶ προσέφεραν τὰ διάφορα Ταμεῖα.—Πόσα ὁ δῆμος. Τὰ γκρούπ τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων.

Ποῖαι ἐνήργησαν τὸν ἔρανον

Ἡ ἰδέα τοῦ ἐράνου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἐχειροκροτήθη ἀπὸ τὸν κόσμον. Παρ' ὅλην τὴν φτώχιαν ποῦ εἶναι ἔκδηλος, ὁ κόσμος προσέφερε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, κατὰ τὸ ἐνὸν, ἀλλὰ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἠνοίχθησαν τά κουτιά, ἐμετρήθησαν 12,200 δρ. ποῦ βέβαια εἶναι μεγάλο πράγμα νά εἰσπραχθοῦν μέσα σ' ἕνα πρωΐ, σὲ μιά τοσοδοῦλα πόλι.

Αἱ κυρίαι τοῦ Συλλόγου, εἶχαν τὴν οἰκοκυρεμένην ἰδέαν τῆς ὀργανώσεως τοῦ ἐράνου, ἀλλά καὶ τὸ Λύκειον μετέσχε αὐτοῦ διά τῶν μελῶν του, ὅσῳ κι' ἄν δὲν ἠθέλησε νά μετάσχῃ καὶ οὐσίᾳ εἰς τὸν ἔρανον. Διότι πλὴν τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ λαϊκοῦ ἐράνου, εἰς τοῦτον συνεισέφερον ὁ Δῆμος Ρεθύμνης δρ. 9,500, τὸ Ἐφεδρικὸν ταμεῖον δρ. 3,000, τὸ Μοναστηριακὸν δρ. 3,000, ὁ Σύλλογος Κυριῶν δρ. 2,000.

Ἀλλὰ καὶ τὰ γκρούπ φέτο ὑπῆρξαν ἀπαιτητικὰ, διαισθανθέντα καὶ τὴν προθυμίαν τοῦ κόσμου. Διεξήχθη δὲ εὐγενικὴ ἅμιλλα ποία ὁμὰς ἐξ ὅλων νὰ ἔλθῃ πρώτη, εἰς τὰς εἰσπράξεις. Καὶ ὅταν ἀνεκοινώθησαν τ' ἀποτελέσματα, μία ξανθὴ δεσποινὶς καί μία σταράτη Κυρία διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν ζωγραφικὸν ὅρον τῶν χαρτοριχτρῶν μὲ συνέλαβον καθ' ὁδὸν καί μοῦ τά ἔψαλαν εἰς ἦχον ἐξαψάλμου.

— Νά κάνετε διάψευσι Κυρίε μου. Τὸ κουτὶ μας ἦρθε πρῶτο, ἤ σχεδὸν πρῶτο. Πῶς συμβαίνει νά μᾶς ἀδικήσετε;

—Νά σᾶς ἀδικήσω ἐγώ; Ἄς ὄψεται ἡ Κρητικὴ Ἐπιθεώρησις ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Γιὰ μένα, ὅλες σας, εἶσθε τὰ ὡραῖα, τὰ ζωντανὰ παραδείγματα τοῦ ἐλέους. Ἡ ἰδέα πῶς ὁ Χριστὸς μας θά κάνῃ αἰσθητὴ τὴν ἀνάμνησί του καὶ σὲ φτωχά σπίτια, διαφορετικά ἀνήμπορα νὰ τὸν σκεφθοῦν, μὲ πληροῖ ἐνθουσιασμοῦ. Ξαίρετε τὶ πάει νὰ πῇ πεῖνα φίλε μου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ ἐκκλησις τὴν ὁποίαν ἀπηυθύναμεν πρὸς τὴν κοινωνίαν τόσον ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας ὅσον καὶ ἐκ μέρους ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπέδειξαν ἀξιέπαινον ἐνδιαφέρον καὶ προθυμίαν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ Ἐπισκοπεῖον καὶ συσκεφθῶμεν διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τρόπου πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων μελῶν αὐτῆς ἵνα καὶ ταῦτα αἰσθανθῶσι τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἐν Οὐρανοῖς Πατρὸς, εὗρε βαθεῖαν ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας τῶν φιλανθρώπων, τούτου δ' ἕνεκα οἱ φιλάνθρωποι καὶ εὐνενεῖς κυρίαι καὶ δεσποινίδες, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλεσαν τοὺς πρὸς συλλογὴν τῶν χρηματικῶν εἰσφορῶν ὁμίλους καὶ οἱ συνεισενεγκόντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ προθυμίας ἔσπευσαν νὰ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν καλέσασαν αὐτοὺς φωνὴν τῆς χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης. Καίτοι τὸ ὑψηλὸν καθῆκον τῆς χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς φιλανθρωπίας ἀσκεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀκαταμάχητον ἐπιβολὴν καὶ γοητείαν ἐπὶ τῶν εὐγενῶν καὶ χριστιανικῶν ψυχῶν, ἡ ἐπιτέλεσις δ' αὐτοῦ φέρει εἰς αὐτὰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐπιβράβευσιν τοῦ Κυρίου, θὰ ἦτο παρὰλειψις, ἐὰν δὲν ἐξήρομεν τὴν ἐπιδειχθεῖσαν προθυμίαν καὶ δὲν ἐξεφράζομεν δημοσίᾳ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τόσον ἡμῶν ὅσον καὶ τῶν ἀξιοτίμων μελῶν τῆς ἐπί τούτῳ Ἐπιτροπείας πρὸς πάσας καί πρὸς πάντας τοὺς φιλανθρώπους τῆς πόλεως. Ἡ ἐκκλησία εὔχεται ὅπως ἔχωσι πάντες οὗτοι σύντροφον καί φρουρὸν ἐν παντί αὐτῶν ἔργῳ τὴν χάριν τοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ τεχθέντος Κυρίου καί Λυτρωτοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 25ῃ Δεκεμβρίου 1929

† Ὁ Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου
ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Τὴν τραγούδησε μὲ τόσο λυρισμὸ ὁ Κνοὺτ Χάμσουν. Αὐτὸ τὸ μαρτύριο τῆς πείνας, διὰ νὰ εἴπω κατὰ τὸν Θ. Ρεθύμνης τὸ ὑποφέρει τόσος κόσμος. Ἐσεῖς ἀφίνετε τὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ, βγαίνετε στοὺς δρόμους, τείνετε χέρι στοὺς περαστικούς. Τὸ θαρρεῖτε λίγο; Νὰ, τώρα ποῦ μιὰ ἀδιάκριτη ψιχάλα ὕγρανε τά μαλιά σας. Μά, ὡς πέφτει ὁ ἥλιος ἀπάνω, θαρρεῖς τὴ ψυχάλα καθὼς διαμαντόπετρα. Ἡ ἐλεημοσύνη, εἶνε μιά μεγάλη ἀνακούφισις τῶν ἀπογοητευμένων τῆς ζωῆς Κάτι περσότερο πιστέψετέ μου, ἀπὸ τὸ χειρουργικὸ μαχαῖρι στὰ σάπια.

Ἡ ξανθὴ δεσποινὶς ἔκρινε ἐπαρκεῖς τὰς δοθείσας ἐξηγήσεις καὶ μὲ ἀφῆκε. Καὶ ἐγὼ, πρὸς ἱκανοποίησιν της, θὰ παραθέσω μόνο τὰ ὀνόματα τῶν ἐρανιδων ἔτσι, ἀνάκατα, ὅπως μοῦ ἔρχονται στὴ μνήμη, προσπαθῶντας νὰ μὴ μοῦ διαφύγῃ μονάχα καμιά.

Τοῦ ἐράνου μετέσχον.

Αἱ Κυρίαι Λέλα *Κούνουπα Γεωργία Ζακάκη, Γαλάτεια Λέρα, Ἰωάννα Ν. Παπαδάκη. Γεωργία Χαμαράκη, Δομενίκη Ἀνδρεάδου, Γεωργία Βλαστοῦ, Μαρία Δερμιτζάκη, Ἀναστασία Δρανδάκη, Πηνελόπη Μιχελακάκη, Τελέσιλα Ἀναγνωστοπούλου, Σεβαστοῦλα Παντζάρη, Λέλα Σκευάκη, Εὐφημία Στραπατσάκη, Δανάη Καφφάτου, Ἀργυρὼ*